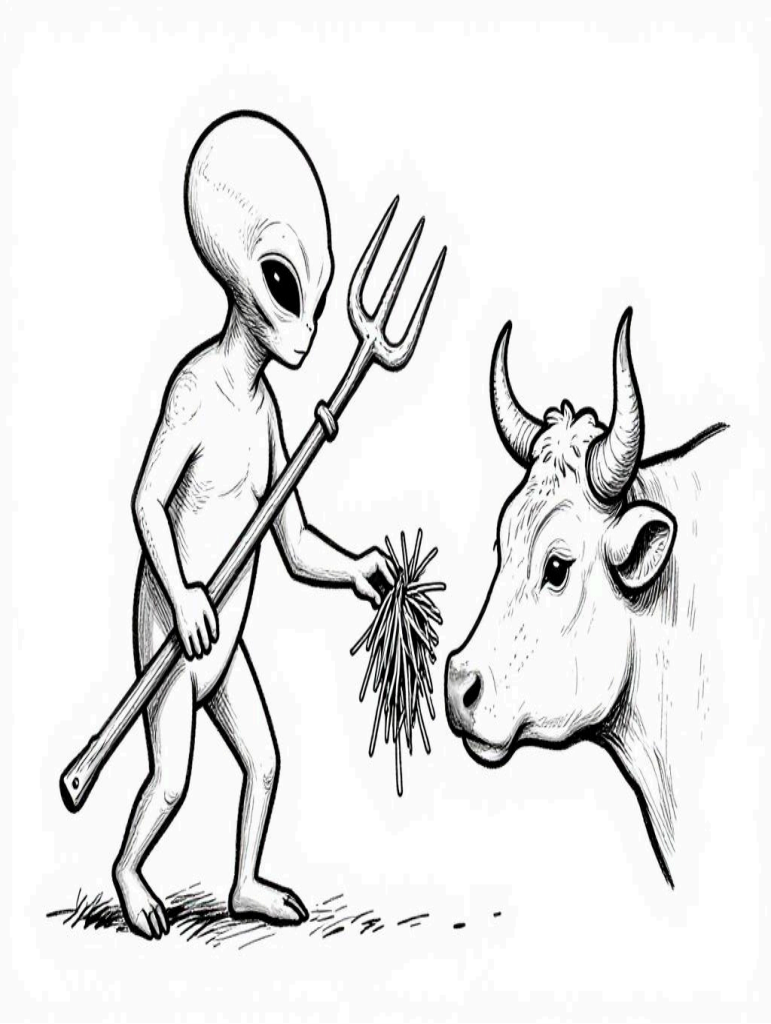

9, 30 | 23, 17, 1 | 16, 8 | 20, 22, 19, 2, 25, 6, 12, 15, 1 | 23, 27, 7, 24, 15, 18, 23, 24.
19, 24, 26, 19, 22, 12, 19 | 23, 1, 16 | 19, 4, 11 | 25 | 23, 19, 2, 11 | 16, 11 | 23, 24, 19, 13, 6,
4, 6, 24, 12, 22, 11 | 26, 1, 17, 30, 6, 16, 1, 15, 12, 3, 1. | 22, 1, 29, 25, 16, 12, 19 | 23, 1, 16
24, 21, 19 | 16, 11 | 10, 19, 26, 19, 22, 6:
26, 1, 24, 21, 19 | 15, 13, 25, 5, 12, 16, 1 | 20, 22, 11, 4, 1, 24 | 5, 1 | 16, 11 | 17, 6 | 20, 19, 23, 24, 19, 12,
11, 14, 19?
16, 19, 30, 5, 1 | 23, 1, 16 | 17, 1 | 24, 22, 6, 17, 25, 24, 1, 14 | 22, 1, 29, 16, 11, 30, 15, 1, 12, 19
14, 1, 14, 25, 24 | 5, 1 | 17, 1, 20, 11, 24, 6, 16 | 14, 17, 12, 10, 25 | 19 | 26, 1, 17, 30, 6, 16, 1, 15, 12, 3, 11,
16, 1.
11, 1 | 17, 11, 23, 1, 16 | 20, 11, 23, 1, 3 | 24, 6, 14 | 22, 1, 29, 16, 11, 30, 15, 1, 12, 19
14, 1, 14, 19 | 2, 11, 15, 19 | 24, 21, 19 | 5, 1 | 17, 1, 20, 11, 24, 6, 16.

Dominic Chant

Vidio sam kravu koja traži sijeno

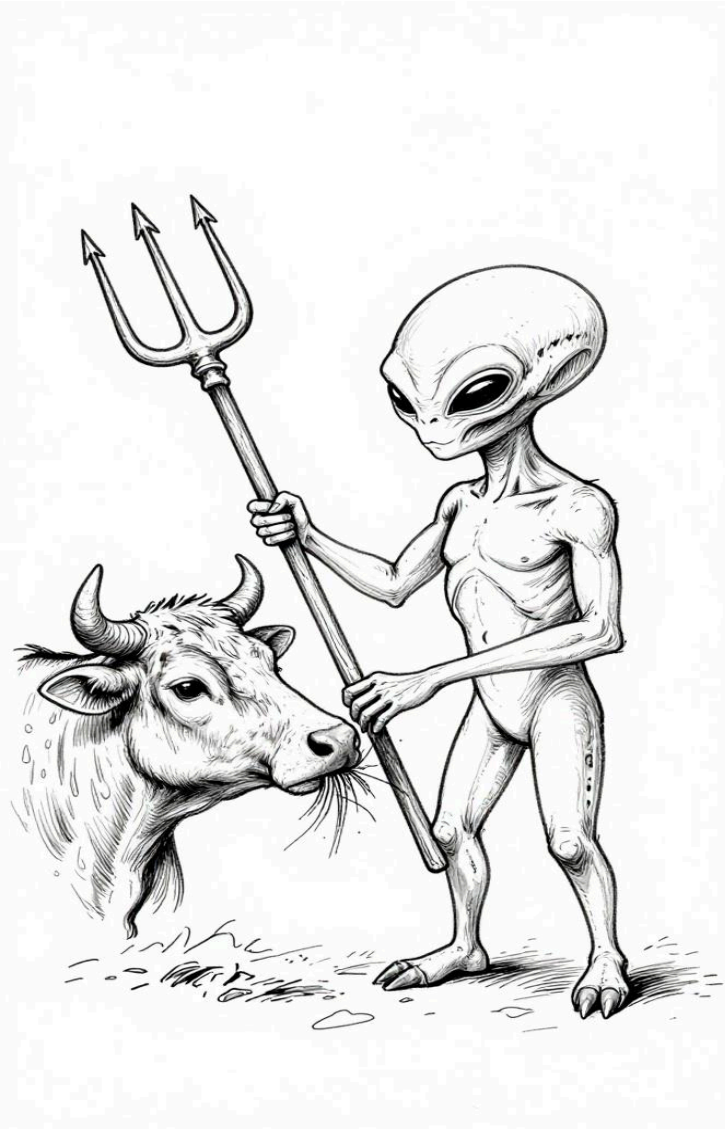
Copyright © 2026 Dominic Chant

IMPRESSUM

Naslov djela: Vidio sam kravu koja traži sijeno
Autor: Dominic Chant
Licenca: Creative Commons © 2026
Ovo djelo je zaštićeno licencom
CC BY-NC-ND 4.0.
Izdanje: Prvo izdanje (PDF / E-book)
Godina: 2026

Uvod

„Svemirski brod nema kraja. Njegovi hodnici su sterilni, a iza vrata s lijeve i desne strane odvijaju se eksperimenti u kojima se meso miješa s računalnim kodovima. Dok čuvari prate svaki moj korak, a elitni portal vanzemaljaca bilježi svaku moju misao, ja radim ono što najbolje znam – zapisujem. Napravili su ključnu pogrešku. Povukli su u svoj svjetlosni snop čovjeka koji se ne boji njihovog sustava, koji ne moli za milost i koji u njihovoj hladnoj tehnologiji vidi samo obični, digitalni zatvor. Vidio sam pijetla koji traži ljudske ruke da zadavi svog stvoritelja. Vidio sam ljude koji leže nepomično, nesvjesni da su postali dio baze podataka. I vidio sam kravu koja među hladnim, svjetlucavim kodovima traži obično sijeno. Ova knjiga je virus u njihovoj mreži. Urbana sabotaža prenesena izravno s njihovih monitora na papir. Dok oni odozgo gledaju mene kako pišem za svojim stolom, ja dolje dešifriram njih. Igra je počela.”

Izvinjavam se unaprijed
na greškama.
Ja nisam pisac
Ja nisam književnik
Ja nisam lektor
Ja… Ja Ne znam…
Kako da reknem…
U biti ja znam da pričam
A ovo… Ja sam morao
što prije i što brže da…
Da zapišem…

Ovo je moje svjedočanstvo!!!

Prije prvog slova

Iz sna me probudila svjetlost.
Otvorio sam oči u sobi mi stoje,
četiri Vanzemaljca. Razumio sam
što mi govore:
Zašto ljudima pričaš da mi ne postojimo?
Možda sam na trenutak razmišljao
kakvu da napišem knjigu o Vanzemaljcima.
Ja nisam pisac, tek razmišljam
kako bilo što da napišem.

Od rođenja
Od prvog slova
Od dana kada sam naučio slova
Ja imam želju da postanem
Pisac knjiga!!!

Ova priča je moja muka kada su slova bila u umu a nisu željela postati priča na papiru.

Dan Prvi

Ja sam... Ne znam tko sam.

Ne mogu tako pisati.

Dan Drugi

Pokušat ću - Kamen je kamen.
Komarac leti.
Ptica leti.
Žaba skače na žabu…

Odustajem!!!

Dan Treći

Kako ljudi postanu pisac. Kako?
Zapovijedam mozgu da mi napiše dobru knjigu.

Ništa.

Dan Četvrti

Sjedim.
Držim otvorenu bilježnicu.
Držim olovku, držim ju još.
Pišem cijelu abecedu. Ništa.
Uopće ne vidim početak, sredinu i kraj knjige.

Dan Peti

Nisam ni slova napisao.
Kidam olovku i bacam ju daleko.
Ustanem se i krenem.
Promatram sve te prazne klupe,
sjedam na jednu više klupe nisu prazne. To je to.
Uzimam bilježnicu ali nemam olovku.
Razmišljam bez prestanka do kuće.
Klupe su prazne - klupe su prazne a kako dalje?

Dan Šesti

Odlazim kao pravi umjetnik u šetnju u prirodu
u daljini vidim ranč ali nisu konji nego krave.
Stanem i promatram. Jedna krava izbacuje izmet
točno gledam kako izlazi iz guzice. Druga krava
zubima trza travu i žvače a ostale krave
samo gledaju.

Trebam.... Trebam to... Otvaram kapiju i
pokušavam da krave izađu vani da imam scenu u
glavi kako pokušavaju vratit krave u žicu ali ni jedna
nije izašla. Ulazim unutra i kada sam viknuo...
Čujem psa velikog psa kako laje i trči, uhvatio sam
veliki šprint.

Nisam zapisao ništa!!!

Dan Sedmi

.... Ne pitaj... Ne znam koji je danas dan!!!

Dani prolaze... Još uvijek **prolaze…**

Odlučio sam!
Danas neću ni slova da napišem. Nije svatko za svega i prihvaćam tu sudbinu. Želje su poput kiše ali i ona prestane jednom da pada.
Uzimam svoje bicikl koje puno volim. Vozam se kroz parkove i uz jezero volim da stanem i sjednem na drvenu klupu i tako osluškujem tišinu i miris drveća. Krenuo sam da okrećem pedale i niz obraz mi teče jedna suza "možda od vjetra" ili od tuge što nemam ideju da pišem.
Krenuo sam i odmah stanem i okrenem glavu iza sebe kao da sam čuo nekoga da me viknuo ali nema nikoga mada u sebi imam osjećaj kao da me netko promatra.
Gurnuo sam se od beton staze i okrećem pedale idem prema makadamu uživam u kukuruzu s obadvije strane puta koji ima nekoliko kilometara puta prije nego se stigne do glavne ceste.
Okrećem pedale ali bicikl kao da stoji u mjestu, gledam u makadam on se udaljava a bicikle je završilo uz polje kukuruza.
Neka sila bez zvuka motora me diže u Vazduh i uvlači u svoj brod.
Ovo jest brod i to onaj svemirski.
Vičem pomoć ali nitko me ne čuje.
Nalazim se u hodniku broda.

Nastavio sam korak kroz hodnik. Kroz prozor u jednu prostoriju sam uputio pogled. Na stolu je bio pijetao ali ne cijeli pola tijela pijetao a druga pola puna brojeva koji sijaju. Odjednom pijetao progovara ljudskim glasom i kaže:
Ako mi ugradiš i ruke točno da znaš da ću te zadaviti.

Moj pogled ometa korak koji je tiho prilazio bila je to cura plave duge kose koju zabacuje iza uha i govori mi - slijedi me!

Nije slušala moj glas kada sam rekao što ću na ovom vanzemaljskom brodu - tko ste vi?
Što će biti s mojeg bicikla ono je novo tamo dolje na zemlji ljudi kradu kukuruz a da ne primijete moje biciklo?
Ništa, ona se pravila gluha. Slijedio sam ju u sobu ona se okrenula i tiho nježno rekla - skidaj se na golo i lezi na ovaj krevet.

Nisam ju poslušao odmah nego sam rekao - oprosti mi ja sam još uvijek nevin.
Tada je progovorila toliko jakim grubim glasom da sam mislio da se mjesec okreće u kontra smjeru i uzela je neku pilu i upalila ju - odmah sam krenuo da se skidam ali od straha u trenerci mi napravio se čvor da ne mogu svući s sebe. Toga trena u prostoriju ulaze dva vanzemaljca i neka starica i ona reče ovoj curi - ostavi tu pilu i ovog momka na miru i idi u sobu 808.
Starica mi prilazi i stavlja svoje ruke na moju glavu - kada sam otvorio oči ona više nije bila starica nego cura koja ima nekih 25 godina.

Reče mi - trebam te da nešto napišeš za mene.

Što?
Želim knjigu.
Kakvu knjigu - ja nisam pisac?
Jesi. Pročitala sam sve tvoje knjige i ne mogu dozvoliti da pišeš djela da vanzemaljci ne postoje zato si ovdje da se uvjeriš i da napišeš knjigu kako mi postojimo.
Neću moći.
Hoćeš. Sve što budeš vidio slobodno pretvori u knjigu.
Kako mislite da ste čitali moje knjige?
Sada si još uvijek mlad na samom početku ali uskoro ćeš imati inspiraciju da će i vanzemaljci se pitati odakle ti takva mašta.
Tada je rekla jednom vanzemaljcu da me čuva i pokaže brod.
Krenuo sam za njime i poslije se okrenuo ali starice više nije bilo a dužina broda se činila kao da joj nema kraja, točno ne bi znao pronaći vrata u kojima se nalazi pila.

Dok sam hodao razmišljam kako su mogli kravu raskomadati i u zraku da lebdi glava krave koja mi rekla - dali si donio balu sijena?
Kroz hodnik broda je bila tolika tišina da možeš čuti ako netko pusti tihi vjetar.

Vanzemaljac koji me prati je očigledno čistokrvni vanzemaljac niti priča niti postavlja pitanja. Znam! Oni pričaju preko misli - stao sam ispred vanzemaljca i gledao ga direkt u oči - u sebi sam mislio na biciklo - vanzemaljac ništa nije odgovorio. Nisam brojao koliko smo do sada sreli vrata ali ima ih mnogo.
Stao sam pored jednih i gledao unutra - vidio sam, neznam kako da reknem - što duže gledam u sobu kao da je sve stvarnost. Vidio sam livadu, staze, cvijeće, ljude i djecu kako trče kroz cvijeće.
Ono što je još čudnije jedva sam krenuo prema naprijed kao da je soba poput magneta.

Kada sam krenuo prema naprijed. Nisam uradio ni tri koraka u stomaku sam osjetio kružni tok, ne zbog pritiska nego zbog hitnog prijema na toalet visoko rizični problem.
Na glas i na misli svoje sam pokušao da reknem što je problem. Vanzemaljac nije razumio. Nisam mogao još dugo da izdržim, krenuo sam se skidati u uradio sam čučanj kada je čuo prvi jaki prdež iz moje guzice, tada je shvatio ali prije svega on se nagnuo prema mojoj guzici valjda da vidi kako je moguće proizvoditi takve zvukove.

Tada se dao u akciji u nekoliko sekundi su stigli čvrsti vanzemaljci i bez priče i pitanja me uhvatili i otvorili vrata broda, oni su me držali dok su govna izlazila iz mene direkt u svemir.

Kada sam završio vanzemaljci su me uvukli u brod. Toga trena je žurno jedan nestao kroz hodnik, nisam ni trepnuo kao čovjek a on se vraća i to ne sam nego je na kotačima tiskao pijetla.

Stali su pred mene a pijetao me gleda i promatra kada poslije trenutak dva, progovori ljudskim glasom - ako ti je hladno imamo suho krzno od bizona?
Nije mi hladno ipak hvala. Kako to da pričaš ljudskim glasom, na zemlji pijetao kukuriče i gazi koke?
Ne znam kako ali znam da mogu i ovo nije zemlja nego svemir.
Tada, tada sam mu rekao - pitaj ove frajere što točno hoće od mene?
Znaš ti dobro što hoće.
Kako da uvjerim ljude kada ljudi ne vjeruju ni u ljude a da vjeruju u vanzemaljce, trebam neki dokaz koji nisu samo slova na papiru?
Netko me dodirnuo osjetio sam to i okrenuo se kada iza mene vanzemaljac stoji i drži šerpu - uzmi to - reče pijetao.

Gledam u šerpu i točno razmišljam da li pravit paprikaš ili neki grah.
Uzimam to. Osjetio sam glad.
Ako želiš da jedan od njih pomogne ti nositi - može - odgovorio sam.
Trenutak tišine - pitao sam pijetla imali kakvi restoran na brodu?
Takve stvari nemamo.
Kako se onda hranite?
Mi ovdje nemamo hranu to nama nije potrebno.
Jedan od vanzemaljaca mi klimnuo glavom uz to i pijetao reče - slijedi ga!

O autoru: Dominic Chant

Dominic Chant je suvremeni istraživač, vizionar i autor s više naslova indeksiranih na platformama poput Google Scholara i Project Gutenberga. Njegov rad obuhvaća širok spektar društvene satire, etičkih priručnika i dokumentarnih svjedočanstava koja dekonstruiraju moderni sustav, ljudsku svijest i tehnologiju.

Prepoznatljiv po svom sirovom, nefiltriranom stilu i autentičnom crnom humoru, Chant u svojim djelima bilježi svakodnevne ljudske borbe i suočavanja s rubnim i neshvaćenim fenomenima. Njegova bibliografija – koja uključuje zapažena djela poput serijala "U potrazi za istinom", "Kodeks ponašanja i umjetna inteligencija" te društveno-kritičkih eseja – služi kao izravan zapis stvarnih i proživljenih fenomena.

Kroz svoja najnovija dokumentarna svjedočanstva popraćena slikama, Chant prenosi istinu o događajima koji nadilaze uobičajeno ljudsko iskustvo, skidajući maske sa stvarnosti i sistema u kojem živimo.